

לתגובות ודעות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 18:50

יציאת השבת: 19:49

ר"ת: 20:24

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 187 לשבת 18.4.2015 – כט' ניסן תשע"ה

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

תזריע-מצרע

אשה פי תזריע וילדה זכר (יב,ב)

שבע מצוות זוכה מי שנולד לו בן זכר:

- א. מקיים מצוות מילה.
- ב. גדל קצת מקיים מצוות פדיון .
- ג. גדל קצת מלמדו "תורה ציוה לנו משה"
- ד. גדל קצת מלמדו ספר.
- ה. הגיע לגיל חינוך, מחנכו למצוות.
- ו. גדל מלמדו אומנות
- ז. גדל משיאו אישה.

מעשה באחד שבא לפני רבי לוי יצחק מברדיצוב ואמר לו: אני מבקש את הרב לעשות דין תורה מתי אוכל להגיע? קבע לו זמן למחר בשעה כך וכך. למחרת הגיע התובע לבית דין תמה הרב ושאל איפה הנתבע? א"ל: ממש כאן. א"ל הרב: אינו רואה אף אחד. השיב לו: את הנתבע שלי אי אפשר לראות כתוב עליו "לא יראני האדם". תמה הרב: וכי את הקב"ה אתה תובע? א"ל כן, תראה רבנו, יש לי בן בוגר וצריך אני כסף לחתנו ולא שפר עלי מזלי ואין לי ממון, וכיון שחייב אני להשיאו אישה, דין הוא שהקב"ה יספק צרכי לדבר שהוא עצמו ציוה עלי לעשות. חייך הרב ופסק שאכן הדין עמו, ונתן בידו שטר שהקב"ה חייב לו סכום כסף כדי שיספיק לו לחתן את בנו ברווח ועוד ישאר עודף קצת לזוג הצעיר לשנה הראשונה (כי שהקב"ה נותן בעין יפה נותן). הניח העני את פסק הדין בחיקו והיה מהלך בדרך לביתו שמח וטוב לבב, והנה באה רוח עזה והשמיטה את השטר מחיקו, והיה העני רודף אחר הדף, פתאום עבר שם איזה גביר ותפס את הדף וקרא בו, בינתיים היה העני רודף אחד הדף, פתאום עבר שם איזה גביר ותפס את הדף וקרא בו, בינתיים היה העני רץ לעבר אותו גביר ומבקש ממנו, אנא אדוני אחזר לי בבקשה פסק דין הוא נצרך לי להוכחה שהקב"ה חייב לי כסף להשיא את בני, כששמע כך הגביר הביין כי מהשמים סבבו לו ענין זה כדי שהוא עצמו ישלם בשם הקב"ה שמשפיע לו רוב טובה, פרע לו במקום את כל הסכום, שמח העני והלך לו לחיים טובים ולשלום. מכאן שאם אדם תמים עם הקב"ה, הוא יסייע לו לגדל בנים ולחתן אותם ולקיים את כל יתר המצוות שהוא ציוה עליו. (מרכבות ארגמן' על התורה- דף שלט-שמ).

וביום השמיני ימול בשר ערלתו (יב,ג)

הסביר מרן הרה"ג עובדיה יוסף זיע"א: ידועים דברי חז"ל שהעניש הקב"ה את אליהו הנביא על שאמר: קנא קינאתי לה' אלוקים צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל, ונגזר עליו שמעתה ואילך ישתתף בכל ברית וברית כדי שיראה במו עניו שבני ישראל עדיין נאמנים למצוות ברית מילה. אלא שאז טען אליהו הנביא ואמר: רבש"ע גלוי וידוע לפניך שאני קנאי, ואינני יכול לסבול בעלי עבירה וא"כ כיצד אלך ואשתתף בין אנשים בעלי עבירות והשיב לו הקב"ה: שכל המשתתפים במצוות ברית המילה אמחול להם על עוונותיהם ובכך יוכל להשתתף בברית המילה. ורמז לכך: כי מילה נעשית ביום ח' ללידת התינוק, ואם תיקח את האות ח' ותצרף לה את תיבת מילה הרי שיחדיו הם: מחילה לרמזו שבעת המילה נמחלים עוונותיהם של ישראל. ועוד רמז: כי תיבת מילה היא ר"ת: משתתפיה יזכו למחילת הבורא. (עלון 'ביא אומר' גיליון 70)

והיה בעור בשרו לנגע צרעת (יג,ב) אמרו רבותינו במדרש (ויקרא רבה יא,ז): "והי' הוא לשון שמחה", ואם כן יש להבין על מה ולמה יש לו לשמוח בשעה שיש נגע צרעת בעור בשרו? ויש לומר שכאשר אדם מקבל ייסורים בעולם הזה, הרי הוא צריך להיות בשמחה רבה, כיון שעל ידי הייסורים מכפרים לו על עוונותיו, ויגיע לעולם הבא ללא חטא, ולכן יש למצורע לשמוח שקיבל את הצרעת...

את הנגע בעור הפֶּשֶׁר (יג,ג)

ר"ת הפסוק אהבה, כי הנגעים הם סימן אהבה. על הגאון ר' אהרן קוטלר זצ"ל מסופר: שפעם נסע במכונית עם נהגו. מישוהו פתח את הדלת תוך כדי שהרכב בנסיעה ור' אהרן נפל ושבר צלע. הוא סבל כאבים אינמיים. לקחו אותו לבית החולים ושם עשו לו צילום לגבו לדעת את המיקום המדויק של הצלע השבורה. והנה למרבה הפתעתם גילו גידול ממאיר במקום. אמרו הרופאים: "נעזב את הצלע, היא כבר תסתדר מעצמה, אף קודם נטפל בגידול". אמר ר' אהרן זצ"ל: "הלא חסד ה' הוא שנפלתי ושברתי צלע כדי שיגלו את הגידול בזמן ויוכלו לטפל בו בעוד מועד. אדם לא יודע אלו חסדים ה' עושה עמו. אין בעל הנס מפיר בנסו. אדם לא יודע למה הוא טובל. אבל באמת הקב"ה יושב ומדקדק בכל פרט ופרט אפילו הקטן ביותר, כחוט השערה. לפעמים אשה אינה מבינה מדוע אין לה בת, מדוע אין לה בן, או מדוע יש לה שנים.. עלינו לקבל כל דבר שה' עושה עמנו באהבה.. (הרב יגן זצ"ל).

וראהו הפהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעיניו לא פשה הנגע בעור והסגירו הפהן שבעת ימים שנית (יג,ה)

בס"ד נבאר: עתיד לבוא כאשר נפטר האדם, זוכה הוא לראות פני שכינה (את הקב"ה) וזהו שכתוב: **וראהו הפהן הקב"ה ביום השביעי** בסוף ימי של האדם כי "ימי שנותינו בהם שבעים שנה" (תהלים צ,י) **והנה הנגע עמד בעיניו לא פשה הנגע בעור** מאחר ולא תיקן האדם את הנגע שבגללו ירד לעולם לתקן. **והסגירו הפהן** יחזיר הקב"ה את האדם בגלגול שוב **שבעת ימים** ל70 שנה שנית – בגלגול לעולם הזה.

ואיש או אשה פי יהיה בו נגע בראש או בזקן (יג,כט)

התחיל באיש או אשה ומסיים "פי יהיה בו", ולכאורה היה צריך לכתוב: "כי יהיה בהם", אלא ההסבר הוא – אומר בעל "וידבר משה" – על פי דברי רבותינו בתלמוד (שבת נד): "כל מי שאפשר למחות לאנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי ביתו". והרי נגעים באים בגלל עוונות, ועל פי הרוב בעל הבית יכול למחות ולמנוע עוונות אנשי ביתו, ומכיוון שלא מיחה הוא נתפס בעוונם, ולכן אמר הכתוב: **פי יהיה בו נגע** -בבעל הבית. (עיטורי תורה)

וראהו הפהן והנה נהפך הנגע ללבן וטהר הפהן את הנגע טהור הוא (יג,יז)

בס"ד נבאר: עתיד לבוא כאשר נפטר האדם, זוכה הוא לראות פני שכינה (את הקב"ה) וזהו שכתוב: **וראהו האדם את הפהן** הוא הקב"ה **והנה נהפך הנגע ללבן** מזה שבחיי האדם נראה לו כנגע (ייסורים וצרות) בעולם האמת מתברר שהכל היה לטובתו ולכן **נהפך הנגע ללבן** כי: "משפטי ה' אמת צדקו יחודו" (תהילים יט,י) **וטהר הפהן הקב"ה את הנגע** ועכשיו התברר כי **טהור הוא**.

ואם יראנה הפהן והנה אין בה שער לבן ושפלה איננה מן העור והיא כהה והסגירו הפהן שבעת ימים (יג,כא)

בס"ד נבאר: **ואם יראנה הפהן** אם יראה הקב"ה את הנשמה והנה אין בה שער לבן ושפלה לא עשה האדם תעניות בחייו ולכך אין בו שער לבן (מהסיגופים שזיקנו אותו). ולא היה שפל בחייו והיא כהה הנשמה מעבירות והסגירו הפהן יסגיר הקב"ה את הנשמה שוב לרדת לעולם ל **שבעת ימים** 70 שנה.

זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הפהן (יד,ב)

סיפר מרן הרה"ג עובדיה יוסף זיע"א: מעשה בכהן שהיה רואה מראות נגעים של הצרעת, והיה פוסק ומכריע בזה לטהר או לטמא, והיה הכהן הזה חי בעניות גדולה מאד לימים החליט הכהן בליבו לצאת לחוץ לארץ ולנסות את מזלו שם. הסכימה אשתו לכך, אלא שטענה: "ומי יפסוק לאנשים בעניני הצרעת?" הרגיע הכהן את אישתו ואמר: אל דאגה, אני אלמד אותך את כל רזי ההלכה, ואת בעצמך תוכלי להכריע בענינים אלו... ישב הכהן והחל ללמד את אשתו את סימני הצרעת, ובתוך דבריו הסביר לה שאין שתי שערות יכולות לגדול במקום אחד ממש. משום שלכל שיערה ושערה יש גומה אחת, מעיין אחד שממנו היא צומחת, ומשם היא יונקת את כוחה. לשמע דבריו, אמרה אשתו בלשון של תוכחה: "ישמעו אוזניך מה שפך מדבר! ומה השערות אשר הן לאלפים ורבבות, הקב"ה מזמין לכל שיערה ושערה את פרנסתה ומקור חיותה, אם כן קל וחומר לאדם עצמו שהוא נזר הבריאה, שבודאי הקב"ה יזמן לו את פרנסתו במקומו ולא יצטרך לנדוד לחוץ לארץ בעבור זה. שמע האיש לכל תוכחתה של אישתו, וביטל את נסיעתו. ומכאן מוסר גדול לאדם, שיהיה בוטח בהקב"ה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

שהוא נותן חיים ומזון לכל בריותיו, והוא זן ומפרנס בטובו לכל אחד ואחד, ורק צריך לפנות אליו ולבקש מאיתנו יתברך, שנאמר: "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת". (עלון 'יביא אומר' גיליון 70)

זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הפהן (יד, ב) הגאון חיד"א זצ"ל הביא את דברי רבותינו שהמספר לשון הרע, הולכות זכויותיו לאיש שעליו דיבר, ועונות אותו אדם עוברים אל המספר. ונמצא, שברגע אחד איבד את כל תורתו ומצוותיו! ברם, כל זה עד שישוב בתשובה. וכשקיבל על עצמו שלא ידבר עוד בחבירו, ישיבו לו כל תורתו וזכויותיו. וזהו שנאמר: "זאת תהיה תורת המצרע", אימתו? ישיבו למוציא לשון הרע את תורתו, "ביום טהרתו", כשאר יטהר וישוב בתשובה.

אמר שלמה המלך (משלי כא, כג): "שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו" – פירש בספר "יבין שמועה": מפשטות הפסוק נראה שמדבר על העולב, שאם יזהר מלהעליב ולדבר לשון הרע על חברו ישמור עצמו מהגהינם, אמנם יש לפרש שמדבר גם על הנעלב "שמר פיו ולשונו" באם חברו דיבר עליו לשון הרע והוא שמע חרפתו ואינו משיב, בזה הוא "שמר מצרות נפשו", היינו שאין צריך לסגף עצמו בתשובה, שנקי הוא מעוונותיו כי חברו לקח הכל. ומבואר בזה הקדוש (ח"ג, קא) שהמצוות שאדם עושה, הם לבושי הרוחניים, ולרשע שאינו כדאי, ומאבד זכויותיו, לוקחים ממנו אותם המלבושים, ועושים מהם מלבוש לצדיק, שנאמר (איוב כז, יז): "יכין וצדיק ילבש". נמצא שהמדבר לשון הרע, נקרע ממנו לבושו העליון שנשמתו, ומכאן גם יש לנו להבין על דרך הסוד למה אנחנו מברכים כל בוקר ברוך אתה ה' מלביש ערומים, שאנו מתפללים שהקב"ה יחזיר לנו את הלבוש העליון של נשמתנו.

ולקח למטהר שתי צפרים חיות (יד, ד)

יש בית דין בשמים ובו ארבעים ממונים המנדים לכל מי שהוציא מפיו דבר נבלה ואחר כך הוציא מפיו דברי תורה, וארבעים יום תפילתו לא נשמעת בשמים (זוהר פיקודי רמט). ולפי זה יומתק כי שתי צפורים לכפר על ב' סוגי דיבורים: הראשון הוא הלשון הרע והאסורים שהוציא מפיו, והשני הוא על דברי תורה שהוציא מפיו שהרי העביר אותם דרך כלי מאוס, ועליו לכפר על שביזום, משל ליין משובח שעבר דרך צינור שופכין, אף היין נמאס. וצריך לדעת כמו שיענש האדם על מילה רעה שדיבר, כך יענש על מילה טובה שיכל לדבר ולא דיבר (ע' זוהר תזריע מז). ולפי זה מובן מדוע עליו להביא שתי צפורים, אחת על הדיבור הרע, ואחת על הדיבור הטוב שיכל לדבר בזמן שדיבר את הדיבור הרע. ומעשה ברשב"ג שאמר לטבי עבדו: צא והבא לי בשר גרוע לכלבים, הלך והביא לו לשונות של בהמה, יום אחרי אמר רשב"ג לטבי: צא והבא לי בשר משובח לשבת, הלך והביא לו לשונות של בהמה. תמה רשב"ג, כשביקשתי ממך בשר גרוע הבאת לשונות, כשביקשתי ממך בשר משובח הבאת לשונות? השיב טבי: הלשון יכולה להיות הכי גרועה והכי משובחת, תלוי איך משתמשים בה... (מרכבות ארגמן' על התורה דף שעא)

ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות (יד, ד)

מבאר רש"י: "לפי שהנגעים באין על לשון הרע, שהוא מעשה פטוטי דברים, לפיכך הוזקקו לטהרתו צפורים, שמפטטין תמיד בצפצוף קול". רבינו יוסף חיים זצוק"ל, בספרו 'בן יהודע' מקשה: נאמר בעמוס (ד, יג): "פי הנה יוצר הרים וברא רוח ומגיד לאדם מה שחוו". וצריך להבין, מה הקשר בין תחילת הפסוק המדבר על כך שהקב"ה יוצר הרים וברא רוח, לבין סיומו המתייחס לכח הדיבור של האדם? והוא מיישב זאת באמצעות שאלה נוספת: מדוע ברא הקב"ה הרים בעולמו? וכי לא היה נוח יותר ליצור עולם מישורי, במקום כל העליות והירידות המכבידות כל כך? אלא, שברור לכל בר דעת שההרים נועדו להגן מפני הרוחות, מאחר ואם לא היו הרים בעולם אי אפשר היה לקיים שום מקום ישוב, מפני הרוח ההורסת כל חלקה טובה, כפי שמתרחש מפעם לפעם ביבשת אמריקה, הסובלת מסופות הוריקן, המחריבות את בתיהם של מיליוני בני אדם שנאלצים לברוח כדי להגן על חייהם ולאחר מכן חלקם נותרים בחוסר כל. ואם כך, הרי לנו קושיה נוספת – למה נבראה הרוח? הלא במקום לברוא רוחות, ואז ליצור הרים שיעצרו אותן, היה אפשר לא לברוא רוחות ולא הרים? ומשיב על כך ה"בן איש חי", שהרוח נבראה כדי לומר לאדם: ראה מה אפשר לעשות עם רוחו!... גם דיבורו של האדם הוא רק "רוח ממללא" – רוח היוצאת מפיו, אבל בכוחה להרוס את העולם כולו. זהו "פי הנה יוצר הרים וברא רוח", שהקב"ה יצר הרים מפני שהוא ברא את הרוח, וכל זה למה "ומגיד לאדם מה שחוו", הקב"ה מראה לאדם ע"י הרוח, מה בכוחו לחולל עם הפה ועם כח הדיבור שנתן בו. (להתעדן באהבתך)

יְגַלַּח אֶת פֶּלַע שְׁעָרוֹ אֶת רֵאשׁוֹ וְאֶת זָקְנוֹ וְאֶת גְּבַת עֵינָיו (יד,ט)

שלוש עבירות עיקריות הן שעליהן באים נגעים: גסות הרוח, לשון הרע, וצרות עין. על המצורע לטהר איפוא את עצמו מן החטאים הללו: **שִׁיגְלַח אֶת פֶּלַע שְׁעָרוֹ רֵאשׁוֹ** – משום שמתוך גאותו שאף להיות ראש לכל דבר ובכל מקום. **אֶת זָקְנוֹ** – שהוא כעין גדר מסביב לפה, אשר לא שמרה עליו מפני לשון הרע. **וְאֶת גְּבַת עֵינָיו** – אשר לא הגינו עליו מפני צרות עין. (כלי יקר)

דברים היוצאים מן הלב (טוב לחסות בה' גיליון 421)

נמצאים אנו בימי ספירת העומר, ימי הדין המתוחים, אשר נוהגים בהם כמה מנהגי אבלות כזכר לפטירתם של 24,000 תלמידי ר' עקיבא אשר לא נהגו כבוד זה בזה. איננו יודעים בדיוק מהו אותו כבוד אשר לא נהגו זה בזה, אך בוודאי יודעים אנו כי, כנראה, לא פירגנו ונתנו מילים טובות זה לזה הנובע מלב פתוח ואוהב. לעיתים, אף אנו רואים חבר או בן משפחה הנראה טוב או שעשה עבודה טובה ובתוך ליבנו אנו רוצים לפרגן לו ולומר: "ואו, איזה בגד יפה", "... תשמע, יש לך ידי זהב, איזו עבודה עשית" – אך משהו בפנים עוצר אותנו ואיננו מסוגלים להוציא זאת מפינו. דבר זה יכול לנבוע מסיבות רבות: לעיתים חוששים אנו שהלה יתנשא עלינו ויחשוב שאנו פחותים ממנו, לעיתים זו הגאווה שמקוננת בליבנו ולעיתים זו סתם בושה המקשה עלינו להיות אנשים יותר טובים ואהודים. אך עלינו לדעת: אם יש בלב שלך דבר טוב על חברך – אל תפחד, תוציא את זה החוצה – תאמר לחברך את המילה הטובה שאתה מרגיש, אינך יודע כמה טוב זה יעשה לו, ואולי אינך יודע, אך דבר זה יעשה הרבה יותר טוב לך ואף אתה תהיה אהוב וחביב על כל סובביך.

סיפר הגרפולוג גלעד שאמע הי"ו: "לפני זמן קצר מסרתי שיעור 'גמרא' באחד הערים בארץ. לפתע, נכנס לשיעור אדם מבוגר שפניו נראו חדשות בתחום. הוא התיישב בין הלומדים והחל לשמוע בשקיקה את דברי התורה המלהיבים. בסיום השיעור, התעניינתי בו ושאלתי אותו מהיכן הוא וכיצד שמע על השיעור, ואז הוא סיפר לי דבר מדהים: "רוב חיי גדלתי כאדם שאינו שומר תורה ומצוות. עבדתי בבנק 'פאגיי', הידוע כבנק חרדי ומטבע הדברים הסתובבו סביבי אנשים שומרי תורה ומצוות רבים. והנה, לפני כ-20 שנה, באחד הימים, אחד העובדים החרדים אשר ישב איתי וראה כיצד אני עובד ומתפקד, פנה אליי בהתלהבות ואמר לי: "תשמע, יש לך ראש חזק מאד, מתאים לך ללמוד גמרא, זה דבר שמאד ינהג אותך". התרגשתי כל כך מהפרגון והמחמאה שנתן לי, ומאותו יום ואילך המילים שאמר לי הדהדו רבות במוחי: "יש לך ראש חזק מאד... מתאים לך ללמוד גמרא". הוא בוודאי לא ידע מה הוא עשה לי במילות הפרגון ששלח לעברי. הם מילאו אותי ונתנו לי ביטחון ועוצמה, והדברים שלו נחרטו בלוח ליבי. עברו השנים, ולפני זמן קצר, על אף גילי המבוגר, התחלתי להתקרב ליהדות וחזרתי בתשובה. והנה, לפני מספר ימים עברתי ברחוב וראיתי מודעה: "שיעור גמרא מרתק וסוחף הנערך בכל ערב ברחוב... ובשעה...". מיד באותו רגע עלה בזכרוני דבריו מחממי הלב של אותו עובד לפני 20 שנה שאמר לי: "יש לך מוח חזק, הגמרא תתאים לך". ראיתי זאת והחלטתי מיד לבוא לשיעור, כאשר כל צעד שעשיתי בדרך לשיעור, חשבתי על דבריו של אותו עובד אשר נסכו בי הרגשה שזה השיעור שהכי יתאים לי, ואכן, נהנתי מאד ואני חפץ לבוא לשיעור בכל יום, "חתם את דבריו בהתרגשות". וכיום, ממשיך הגרפולוג "גלעד שאמע", הוא התחזק מאד וכיום הוא שומר תורה ומצוות בהקפדה והכל בזכות כוחה של מילה טובה". תן ללב שלך להתבטא. אתה חושב משהו טוב על חברך: אתה שם לב כי יש לו כושר אירגון, הוא נקי ומסודר, יש לו לב טוב או ידיים טובות – תאמר לו את זה, תוציא את זה החוצה, אינך יודע כמה כוח ושמחה אתה יכול לגרום לו בכך. אין אדם שאינו חפץ במילה טובה ויחס טוב, וכבר אמר אחד מגדולי הדור כי אדם יהיה מוכן לעבוד בזבל ובלבד שכולם יאירו לו פנים ויאהבו אותו, ולא לעבוד באיש עסקים בהיי – טייק, כשאף אחד לא מתייחס אליו ולא מעריך ומכבד אותו (דרשת גלעד שאמע הי"ו) ובפטר בימינו, שאנשים רבים הינם קשיי יום וכולם צמאים למילה טובה אשר יכולה להציל את חייהם ממש ולמלא אותם בשמחה, ומי יודע מה יכולה לעשות אותה מילה שלך שתפעל בו אף בעוד שנים רבות.

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, לירון אמיר וענבל בני פנינה, הילה בת אסתר, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה, שגיב בן רותי. הצלחה ופרנסה טובה: לשגיב בן מרים, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, לירון בן פנינה
לרפואה שלמה: אהרון רפאל בן רבקה, ציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה.
לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל.